

spisová značka	datum rozhodnutí	věc	rozhodnutí soudu prvního stupně/odvolacího soudu	rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR	právní věta
30 Cdo 4402/2014	21.1.2015	Žalovaný způsobil dopravní nehodu, při které zemřel otec a manžel žalobců. Žalobci se žalobou domáhali zaplacení nemajetkové újmy v penězích každému z nich. Na majetek žalovaného byl však vyhlášen konkurz a řešila se otázka pasivní legitimace žalovaného v řízení.	Soud prvního stupně potvrdil vznik nároku na náhradu nemajetkové újmy žalobců v penězích, neboť jednáním žalovaného spočívajícím v zavinění dopravní nehody, v důsledku které zemřel otec a manžel žalobců, došlo k zásahu do jejich osobnostních práv. Soud dále přerušil řízení do pravomocného skončení konkurzního řízení. Soud prvního stupně dospěl také k závěru, že žalovanému svědčí pasivní legitimace pro řízení (proti tomuto rozhodnutí žalovaný podal odvolání a následně dovolání).	dovolání žalovaného se odmítá, neboť rozhodnutí soudů obou stupňů při posouzení otázky pasivní legitimace v tomto řízení jsou v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu České republiky	Povinnost spojená s občanskoprávními sankcemi vyplývajícími z ustanovení § 13 obč. zák. je svázána výlučně s osobou původce zásahu (a v žádném případě tak nemůže být v řízení na ochranu osobnosti pasivně legitimován např. případný správce konkurzní podstaty).
28 Cdo 2599/2014	3.3.2015	Žalobce se na žalovaném domáhal zaplacení částky 800 000 Kč, kterou žalobce zaplatil žalovanému na základě ústní dohody o převodu členských práv a povinností v bytovém družstvu ze žalovaného na žalobce, k jejímuž naplnění však nedošlo. Žalovaný však obdržené plnění nevrátil.	Soud prvního stupně zamítnul žalobu, ač mezi účastníky byla nesporně uzavřena ústní dohoda o předběžném převodu členských práv a povinností vztahujících se k předmětnému bytu. Tvzení o předání žalované částky však potvrzeno nebylo. Přímé důkazy považoval soud za nevěrohodné (výpovědi žalobce a jeho manželky), stejně jako svědeckou výpověď třetí osoby blízké žalobci. I ostatní provedené důkazy (svědeckými výpověďmi i výdajovým pokladním dokladem dle smlouvy o půjčce) soud neměl za způsobilé doložit, že k předání částky skutečně došlo, zbývající důkazní návrhy pak shledal nadbytečnými (důkaz přepisem nahrávky rozhovoru shledal jako nezákonný a tedy nepřipustný).	dovolání žalobkyně se odmítá, neboť svými výtkami proti způsobu provádění a hodnocení důkazů nepoukázala na otázku, pro niž by na dovolání bylo možno pohlížet jako na přípustné	Jde-li o hovor fyzických osob v rámci výkonu povolání, obchodní či veřejné činnosti, lze mu upřít povahu hovoru osobní povahy, jeho případný záznam nehodnotit jako zasahující do osobnostních práv osob hovořících a připustit jej jako důkaz v občanském soudním řízení (zde však v řízení nebylo poukazováno na to, že by povaha hovoru odpovídala zmiňované výjimce z judikaturou dlouhodobě zastávaného názoru).
23 Cdo 873/2013	31.3.2015	Žalovaná v e-mailové zprávě uvedla o jednom ze žalobců, že je "nežádoucí osoba" a není tak žádoucí sjednávat obchody s ním ani se společností (druhá žalující). Zasáhla tak do občanské cti žalobce a dobrého jména žalobkyně.	Soud prvního stupně uložil žalované rozeslat na blíže specifikované e-mailové adresy omluvu v konkrétním znění a zaplatit žalobci, který byl nazván nežádoucím, částku 50 000 Kč. Dále soud zamítl žalobu, aby se žalovaná zdržela výroku, že žalobci jsou osoby nežádoucí a zaplatila druhé žalobkyni částku 250 000 Kč.	dovolání se odmítá, neboť veškeré námitky žalované jsou pro řešení otázky přípustnosti bezvýznamné; žalovaná je povinna do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí zaplatit 6 364,60 Kč na náhradu nákladů dovolacího řízení žalobců, oprávněných na náhradě společně a nerozdílně	
30 Cdo 5367/2014	8.4.2015	Žalovaní měli ve vydání čtvrtletníku uveřejnit články, které měli mít za cíl poškodit žalobce. Žalobce je v tomto případě osoba veřejného zájmu (kandidoval ve volbách), která požívá ochrany osobních práv v menší míře než ostatní osoby.	Soud prvního stupně zamítl žalobu, aby v nejbližším čísle čtvrtletníku byla uveřejněna omluva. První žalovaný totiž nebyl v řízení pasivně legitimován, když v době uveřejnění sporného článku již nebyl vydavatelem periodika, v němž článek byl uveřejněn, a že výroky v druhém článku jsou hodnotícími soudy, které měly reálný podklad, přičemž údaje v nich obsažené nejsou objektivně dehonestující. Žalobce je navíc osobou veřejného zájmu. Soud prvního stupně navíc uložil žalobci povinnost nahradit žalovaným náhradu nákladů na řízení.	dovolání žalobce se odmítá, neboť v souzené věci nebyly shledány předpoklady přípustnosti dovolání a to ani v případě dovolání proti výroku o náhradě nákladů řízení; žalobce je povinen zaplatit prvnímu žalovanému na náhradu nákladů dovolacího řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí částku 4 114 Kč	Má-li být dovolání přípustné proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, musí být z obsahu dovolání patrné, o kterou otázku hmotného nebo procesního práva jde a od které „rozhodovací praxe“ se při řešení této právní otázky odvolacím soudem odchyluje.
30 Cdo 36/2015	29.4.2015	První žalovaný v televizním dokumentu nazval žalobce vulgárními výrazy. Dokument byl odvysílán Českou televizí, která je druhou žalovanou osobou. Dokument byl vysílán také v repríze a byl zpřístupněn na webových stránkách ČT. Žalobce žádal omluvu a finanční zadostiučinění.	Soud prvního stupně uložil prvnímu žalovanému povinnost poskytnout žalobci ústně pronesenou omluvu, která bude mít formu videozáznamu určeného k odvysílání druhou žalovanou (ČT), neboť ze strany obou žalovaných došlo k excesu z ústavně zaručeného práva na svobodu projevu a bylo neoprávněně zasaženo do osobnostních práv žalobce. Vulgarita použitých výrazů je taková, že je objektivně způsobilá zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Dále soud zamítl žalobu v rozsahu, aby první žalovaný byl povinen pořídit na své náklady videozáznam své omluvy žalobci a předat jej druhé žalované. Ve vztahu k rozsahu řízení, který se týká žalobního návrhu, schválil soud smír uzavřený mezi žalobcem a druhou žalovanou (ČT). Soud dále zamítl žalobu, aby první žalovaný zaplatil žalobci částku ve výši 150 000 Kč a aby druhá žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 500 000 Kč, neboť do osobnostních práv žalobce nebylo zasaženo tak, že by byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti. Proti tomuto rozsudku se odvolal žalobce. Odvolací soud změnil rozsudek v části týkající se finančního zadostiučinění a oběma žalovaným určil povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 100 000 Kč.	rozsudek Vrchního soudu v Praze se zrušuje, neboť se odvolací soud znovu odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a napadený rozsudek odvolacího soudu tak tedy nelze považovat za správný, a případ se vrací k tomuto soudu k dalšímu řešení	O snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře jde, pokud újmu vzniklou v osobnostní sféře fyzická osoba vzhledem k povaze, intenzitě, opakování, trvání a šíři okruhu působení nepříznivého následku pocítuje a prožívá jako závažnou.

spisová značka	datum rozhodnutí	věc	rozhodnutí soudu prvního stupně/odvolacího soudu	rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR	právní věta
30 Cdo 5158/2014	27.5.2015	Nezletilá dcera žalobkyně utrpěla v roce 2006 zlomeninu ruky. Žalovaná nemocnice pochybila, nezletilá musela po sundání sádky podstoupit dvě operace. Znaleckým posudkem z roku 2009 byla konstatována u nezletilé těžká újma na zdraví a to v důsledku zdravotní péče poskytované personálem nemocnice. Okresní soud uložil v roce 2010 žalované nemocnici zaplatit nezletilé náhradu škody ve výši 1 925 244 Kč. Žalobkyně se však žalobou z roku 2011 domáhala zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 3 000 000 Kč. Ze stejného titulu se domáhal žalobce, který se narodil v říjnu 2009, zaplacení částky 500 000 Kč.	Soud prvního stupně zamítl žalobu na zaplacení požadované částky jak žalobkyni, tak nezletilému žalobci. V době podání žaloby již uběhla tříletá promlčecí lhůta a soud neshledal námitku promlčení podanou žalovanou jako nemravnou. U žalobce narozeného v roce 2009 pak soud konstatoval, že není dána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalované a zásahem do jeho osobnostních práv, jak tvrdila jeho matka, neboť se narodil do prostředí, v němž již byla vytvořena určitá situace. Odvolací soud potvrdil zamítnutí žaloby v části, kde byla zamítnuto zaplacení částky 500 000 Kč nezletilému žalobci, protože v době jeho narození existovaly pouze následky onoho zásahu, protiprávní zásah však vznikl již dříve. Zrušil ale rozsudek krajského soudu v rozsahu, kde byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 3 000 000 Kč žalobkyni jako náhrada nemajetkové újmy, neboť vzhledem k následkům považuje námitku promlčení za nemravnou, ba dokonce tvrdí, že žalovaná své právo uplatnila včas.	Dovolání žalobkyně proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým jí nařídil zaplatit žalobkyni 3 000 000 Kč, Nejvyšší soud ČR odmítl, neboť odvolací soud podle něj pečlivě zvážil okolnosti podání námítky promlčení ze strany žalované. Na základě dovolání žalobce podaného z důvodu zamítnutí vyplacení náhrady nemajetkové újmy také jemu, byl rozsudek odvolacího soudu v této části shledán nesprávným, byl zrušen a vrácen zpět ke krajskému soudu.	Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Neoprávněným porušením práva na život (resp. zdraví) jedné fyzické osoby může dojít i k neoprávněnému zásahu do práva na soukromí druhé fyzické osoby, a v důsledku toho např. i k uložení peněžité náhrady ve prospěch této druhé fyzické osoby. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich. Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti, jímž byl postižen jeden z jejích členů. Analogicky je třeba přistupovat i k případům, kdy je rodinný život dotčen ne sice přímo smrtí člena rodiny, ale jiným jeho závažným postižením způsobeným výrazným dotčením jeho práva na ochranu osobnosti (zpravidla v důsledku jiného zásahu do jeho tělesné integrity), které se pak projevuje v narušení standardních vztahů a fungování konkrétního rodinného společenství a dotýká se tak jeho příslušníků.
30 Cdo 5216/2014	27.5.2015	Žalovaná pojišťovna pořídila bez vědomí žalobce obrazové záznamy jeho osoby, které následně předložila okresnímu soudu jako důkaz v jiném případě. Žalobce se domáhal omluvy v konkrétním znění a zaplacení částky 100 000 Kč jako nemajetkové újmy.	Soud prvního stupně žalobu zamítl a odvolací soud jeho rozsudek potvrdil, neboť žalovaná nahrávku sama nešířila, pouze ji nabídla jako důkaz k možnému provedení před okresním soudem. Ze soudního spisu pak vyplynulo, že k rozhodnutí, které bylo nepříznivé pro žalobce, nedošlo na základě provedení nahrávky jako důkazu, ale na základě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví. Z toho vyplývá, že pořízení videozáznamu bez souhlasu žalobce a jeho použití při soudním řízení nezpůsobilo žalobci újmu na jeho osobnostních právech. Odvolací soud rozsudek potvrdil.	předchozí rozsudky se zrušují a vrací se se soudu prvního stupně k dalšímu řízení, neboť je nelze považovat za správné	Obsah práva na podobu, které vzniká již narozením každé fyzické osoby, byl a je vnímán jako užívání a dispoziční právo subjektu ve vztahu k zachycení podoby - tj. v pozitivním smyslu oprávnění subjektu zachytit svou podobu, jakož i udělovat jiným svolení k jejímu zachycení, zatímco ve smyslu negativním jde o právo bránit se proti neoprávněnému zachycení podoby, právě tak jako proti jejímu neoprávněnému rozšiřování ze strany jiného subjektu - k tomu, aby bylo možno podobu člověka zachytit, je nezbytné jeho svolení.
30 Cdo 327/2015	17.6.2015	Žalovaný na internetové stránce, kterou spravuje, uveřejnil bez souhlasu žalobce jeho fotografie s urážlivými texty ohrožujícími občanskou čest a důstojnost žalobce, jeho dobré jméno, pověst a profesní způsobilost. Žalobce požadoval omluvu a zaplacení částky 100 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy.	Soud prvního stupně nařídil žalovanému doručit žalobci vlastnoručně podepsaný dopis s omluvou a stejný text uveřejnit v inzertní sekci internetového portálu Seznam.cz, neboť žalovaný svým jednáním zasáhl do osobnostních práv žalobce. Dále soud nařídil žalovanému zaplatit žalobci částku 10 000 Kč z titulu nemajetkové újmy, neboť se jednalo o zvláště závažný zásah do osobnostních práv žalobce, který není osobou veřejného zájmu. Odvolací soud rozsudek potvrdil.	dovolání žalovaného (nesprávné posouzení věci, Seznam.cz není účastníkem řízení, odsouzení k nemožnému plnění - inzertní sekce zde nemá existovat), se odmítá jako nepřípustné, neboť odvolací soud i soud prvního stupně se neodchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu a vše správně odůvodnilo	
30 Cdo 965/2015	30.7.2015	Soud prvního stupně uložil žalované poskytnout žalobci omluvu ve znění: „Informace o tom, že další osobou z justice, kterou v souvislosti s případem tzv. T. gangu, policie obvinila, je olomoucký státní zástupce M. G., je nepravdivá a za zveřejnění této nepravdivé informace se státnímu zástupci M. G. omlouváme,“ a to zpřístupněním veřejnosti na webových stránkách www.el5.cz po dobu alespoň 24 po sobě následujících hodin. Výrokem II. uložil žalované zaplatit žalobci částku 150 000,- Kč	Vrchní soud v Praze změnil rozsudek tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci ještě částku 350 000,-Kč. Odchylně posoudil výši přiměřené peněžní satisfakce. Poukázal na to, že pracovníci žalované nerozlišovali právní kategorie podezřelý a obviněný ač je mezi nimi výrazný rozdíl. Pokud bylo v článku uvedeno, že žalobce je obviněn z trestné činnosti, je použití tohoto výrazu nejenom závažným pochybením autora článku, ale především je výrazným zásahem do osobnostních práv žalobce. Odvolací soud proto při zvýšení částky peněžitého zadostiučinění vyšel především z profesního postavení žalobce, za situace, kdy je žalobce nepochybně v regionu, kde vykonává svoji působnost osobou známou a napadené tvrzení uveřejněné v předmětném článku vnímá mimořádně intenzivně.	rozsudek Vrchního soudu v Praze se zrušuje	Fakticky tak neporovnal v souzeném případě míru nutnosti respektovat právo na ochranu osobnosti s právem na informace. Ulpěl pak především jen na klasifikaci trestněprávního významu pojmu „obviněn“, aniž by se odpovědně a logicky vypořádal s tím, že je obecně přijímanou zásadou, že u zpráv tisku se zcela rigorózně nevyžaduje bezpodmínečná přesnost užitých výrazů, takže zcela nepochybně nebylo bez dalšího nezměnitelného důvodu akcentovat trestněprávní význam tohoto termínu (obdobně srovnaj např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2013, sp.zn. 30 Cdo 1286/2013). Je přitom nadto nepochybné, že dotčený pojem „obviněn“ je synonymem řady výrazů - mimo jiné pojmu „nařčen“, „osočen“, „očerněn“, „pomluven“, „pošpiněn“, atp. Rigorózní bazírování pouze na trestněprávním významu tohoto pojmu, jak bez dalšího činí odvolací soud, nemusí tak být v dané věci přiléhavé.

spisová značka	datum rozhodnutí	věc	rozhodnutí soudu prvního stupně/odvolacího soudu	rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR	právní věta
30 Cdo 798/2015	31.8.2015	Žalobkyně se domáhaly postmortální ochrany osobnosti svého zemřelého otce, pana H. M. S.-R. Podle žaloby neoprávněné zásahy do osobnosti jmenovaného měly spočívat v celkem patnácti výrocích, z nichž deset mělo spočívat v nepravdivých skutkových tvrzeních, zatímco pět mělo být neoprávněnými hodnotícími úsudky, které byly vesměs obsaženy v publikaci „CUI BONO RESTITUCE?“	Krajský soud v Brně uložil žalované zaslat každé z žalobkyň písemnou omluvu za tři z těchto výroků s tím, že jimi zasáhla do osobnosti otce žalobkyň, konkrétně do jeho práva na občanskou čest, důstojnost a občanskou bezúhonnost. Dále žalované uložil zaslat k rukám ředitelů Národní knihovny České republiky, Kanceláře poslanecké sněmovny, odboru parlamentní knihovna a Moravské zemské knihovny v Brně písemné oznámení, že uvedenými výroky zasáhla do osobnosti otce žalobkyň. Ve zbytku pak žalobu zamítl.	Dovolání žalované se odmítá.	Vázanost předchozím rozhodnutím NS ve věci.
30 Cdo 1471/2015	9.9.2015	Žalobce se domáhal veřejné omluvy za výrok žalovaného, který žalovaný pronesl v pořadu České televize Kontexty „Vítejte v Národní galerii“, podle něhož žalobce jako ředitel Národní galerie zcela zruinoval.	Soud prvního stupně dospěl k závěru, že předmětný výrok žalovaného pronesený na adresu žalobce byl nepřiměřený, věcně nepodložený a vybočil z mezí oprávněné kritiky. Žalovaný jím zasáhl do osobnostních práv žalobce, a proto žalobce má důvodné právo požadovat přiměřené zadostiučinění formou veřejné omluvy žalovaného. Ve zbývající části pak soud žalobu zamítl. Vrchní soud rozsudek změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl, když použité výrazy žalovaného v rámci rozsáhlé diskuse nepřesáhly rámec běžné a přiměřené kritiky, když žalovaný měl evidentně v úmyslu poukázat na ekonomické nedostatky svých pěti předchůdců – ředitelů NG. Žalobce pak v rámci svého profesního zařazení je nepochybně povinen snést větší míru kritiky, a proto ze strany žalovaného nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce.	rozsudek Vrchního soudu v Praze se zrušuje	Odvolací soud při odůvodnění svého rozhodnutí takto prohršel proti zásadám – tj. povinnosti soudů rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o.s.ř.), a to způsobem zakotveným v § 157 odst. 2 o.s.ř., v souladu s principy řádného a spravedlivého procesu vyplývajících z čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a z čl. 1 Ústavy, který představuje součást práva na spravedlivý proces, když v odůvodnění rozsudku dostatečným způsobem nevysvětlil své úvahy a své závěry takto předložil ve své podstatě pouze „k věření“.
30 Cdo 1529/2015	9.9.2015	Žalobce se domáhal ochrany své osobnosti, a to zaplacením finanční satisfakce v částce 20.000.000,- Kč. K neoprávněnému zásahu do jeho osobnostních práv mělo dojít tím, že příslušníci Policie ČR si v rozporu se zákonem zjednali přístup do rodinného domu čp. v obci R., kde v rozporu se zákonem instalovali odposlouchávací zařízení a pořizovali zvukové záznamy soukromého života žalobce a jeho rodiny, které se pak staly součástí trestního spisu v trestním řízení vedeném proti žalobci. Nezákonnost postupu policie měla spočívat v tom, že příslušný soudce ve skutečnosti vydal povolení k pořizování obrazových, zvukových a jiných záznamů nikoli v budově uvedené shora, ale v chatě č. v obci R.	Soud prvního stupně žalobu zamítl. I když došlo k chybě v identifikaci dotčeného objektu, nedošlo k nezákonnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, protože byl zřejmý záměr provést předmětné úkony v prostorách obývaných stěžovatelem a jeho manželkou. Dovedl, že žaloba není důvodná, protože instalování odposlouchávacího zařízení a provádění záznamů zvukových projevů soukromého života žalobce a jeho manželky sice nepochybně představuje citelný zásah do osobnostních práv žalobce, zejména do jeho práva na soukromí chráněné čl. 7 odst. 1 a čl. 12 Listiny základních práv a svobod, ale tyto zvukové záznamy byly pořízeny k úředním účelům na základě zákona, jak to předvidá ustanovení § 12 obč. zák. a jejich pořízením a užitím bez svolení žalobce tak nedošlo k neoprávněnému zásahu do jeho osobnostních práv.	Dovolání žalobce se odmítá.	„došlo-li k zásahu do osobnostních práv v rámci výkonu zákonem stanovených oprávnění, resp. povinností (např. postupem příslušných orgánů v řízení, k němuž jsou ze zákona povolány, výpovědí svědka, resp. účastníka v takovém řízení, úkony advokáta jednajícího za klienta na základě udělené plné moci, apod.), pravidelně nepůjde o zásah neoprávněný, pokud subjekt (osoba fyzická či právnická), jenž se zásahu dopustil, nevybočil z mezí takto stanovených práv a povinností; zásah je třeba současně vždy posuzovat v kontextu s okolnostmi, za nichž k němu došlo, a dále s přihlédnutím k funkci, kterou výkon dotčených práv, resp. povinností, plní“
30 Cdo 2062/2015	9.9.2015	Soud prvního stupně zamítl žalobu, podle které měl soud uložit žalované povinnost omluvit se žalobci jak ve vysílání pořadu Události, tak i dopisem za výroky, které zazněly v rámci stejného pořadu dne 13. února 2014 o tom, že Policie ČR zajistila ve firmách žalobce 150 milionů korun českých a desítky kilogramů zlata. Soud prvního stupně zamítl také žalobní návrh, aby se žalovaná zdržela zveřejňování tvrzení, že v kauze N. byla v souvislosti s osobou žalobce zajištěna finanční hotovost anebo zlato. Soud shledal, že nebylo zasaženo do osobnostních práv žalobce, osoby známé ve veřejném životě s nepřilíživou pověstí, zveřejněním zkreslené informace, neboť nebylo dosaženo té míry zásahu, která je v demokratické společnosti dále neakceptovatelná. Současně soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.	K odvolání žalobce Městský soud v Praze napadené rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil ve výroku I., kterým byla zamítnuta žaloba na zaslání písemné omluvy žalobci, zatímco výrok II. změnil tak, že uložil žalované povinnost uveřejnit v pořadu Události omluvu za zveřejnění nepravdivého tvrzení o zajištění hotovosti a zlata ve firmách I. R.; jinak tento výrok potvrdil. Dále rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku III. a uložil žalované povinnost zdržet se zveřejňování reportáže odvysílané 13. 2. 2014 v pořadu Události, a to v rozsahu tvrzení, že policisté zajistili výše zmíněný finanční obnos a zlato ve firmách žalobce.	Dovolání žalobce se odmítá.	

spisová značka	datum rozhodnutí	věc	rozhodnutí soudu prvního stupně/odvolacího soudu	rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR	právní věta
30 Cdo 1532/2015	9.9.2015	Žalobce se domáhal ochrany své osobnosti, do níž měla neoprávněně zasáhnout žalovaná jako vydavatel Hospodářských novin a provozovatel zpravodajského serveru www.ihned.cz, když v článcích specifikovaných v žalobě měla nepravdivě nebo zavádějícím způsobem informovat o nákupu autobusů Dopravním podnikem hl.m. Prahy, jehož byl žalobce v letech 2007 až 2011 generálním ředitelem. Požadoval proto, aby soud určil, že předmětnými články žalovaná neoprávněně zasáhla do jeho osobnostních práv, aby žalované uložil uveřejnit omluvu v Hospodářských novinách a zaplatit žalobci finanční satisfakci v částce 2.450.000,- Kč.	Soud prvního stupně dospěl k závěru, že obsah předmětných článků byl založen na pravdivých tvrzeních, tyto články pojednávaly obecně o hospodaření pražského Dopravního podniku a kritika jeho hospodaření, kterou je třeba vztáhnout i na samotného žalobce jako na generálního ředitele v rozhodné době, je přiměřená a nijak nevybočující z mantinelů kritiky slušné a věcné.	Dovolání žalobce se odmítá.	
30 Cdo 1786/2015	7.10.2015	Žalobce se domáhal vydání rozsudku, kterým by žalovanému bylo uloženo zaslat žalobci omluvu, dále uveřejnit omluvu v týdeníku 5 plus 2 a zaplatit žalobci částku 150.000,- Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy v penězích. Žalobu odůvodnil tím, že v uvedeném týdeníku vyšel 12. září 2013 článek s názvem „Obec zaplatila pochybnou cestu“, který lživě pomlouvá žalobce a zasahuje do jeho soukromí, když se v něm uvádí, že pokud by se prokázalo, že odchýlení původní trasy cesty bylo zvoleno jen proto, aby obec získala dotaci ze státního rozpočtu, mohlo by se jednat o trestný čin dotačního podvodu a dále článek upozorňuje, že cesta končí u pozemků, které vlastní starosta Karpíšek.	Soud prvního stupně žalobu zamítl. Při rozhodování vyšel ze zjištění, že redaktorkou předmětného článku byla Lucie Sýkorová, které informaci o odchýlení původní trasy cesty poskytl žalovaný, ale tato informace byla pravdivá, zatímco informaci, že předmětná cesta končí u pozemků žalobce, žalovaný týdeníku 5 plus 2 nesdělil. Soud pak dospěl k závěru, že předpoklady ochrany osobnosti obsažené v § 11 a 13 obč. zák. nejsou v dané věci naplněny a žalobu je třeba zamítnout.	Dovolání žalobce se odmítá.	